

[Handelsministeren.]

lang Tid, at det bliver muligt at indvinde en saadan Fortjeneste, som er fornøden for at opnaa en Aktiekapitalrente af 4 pCt. Mere er de danske Sukkerfabrikker ikke sikret udover, hvad der skal tjenes for at holde Fabrikkerne og hele Virksomheden i Gang paa normal Maade. Det maa anses for givet, at Prisen 32 Ø. kan give en saadan Fortjeneste, at der bliver Mulighed for ved Anvendelse af en god og fornuftig Økonomi at tjene noget over de 4 pCt. til Forretning af Kapitalen. Det vilde for øvrigt efter min Opfattelse være lidet rimeligt at træffe en Overenskomst mellem Sukkerfabrikkerne paa et saa snævert Grundlag, at der ikke blev nogen Mulighed for Fabrikkerne for ved en dygtig Økonomi at øge deres egen Fortjeneste. Her, hvor der er Tale om at afslutte en Kontrakt paa mange, mange Millioner Kroner, er det i Samfundets Interesse, i Forbrugernes Interesse, at Sukkerfabrikkerne administrerer Ordningen saa fornuftigt, saa økonomisk som muligt. Derfor er der ogsaa i den trufne Overenskomst Bestemmelser om, at der kan ydes Vederlag for god Økonomi. Det er en Aftale om, at det Udbytte, der indvindes ved Salg af Melis af Fabrik til 32 Ø., skal anvendes saaledes, at Fabrikkerne faar et Beløb svarende til 5 pCt. af Aktiekapitalen, forudsat at de administreres saaledes, at der kan indtjenes 5 pCt. Hvis der indtjenes mere end et Beløb, svarende til 5 pCt. af Aktiekapitalen, skal det overskydende udover de 5 pCt. deles med 55 pCt. til Roedyrkerne og indtil 1 pCt. af Aktiekapitalen til Fabrikkerne; hvad der derudover indtjenes, tilfalder alene Roedyrkerne. Nu er der jo en Mulighed for, at Verdensmarkedets Priser senere stiger, der er maaske endogsaa en overvejende Sandsynlighed for det, jeg skal undlade at spaa om noget i den Retning og kun henvise til, at Sukkerpriserne er ganske usædvanlig lave. Nu er der truffet den Aftale, at dersom Verdensmarkedets Sukkerpriser overstiger de her fastsatte 32 Ø., deles Overskuddet efter de Regler, der hidtil har været gældende mellem Sukkerfabrikkerne og Roedyrkerne, saaledes at Roedyrkerne faar som Tillæg til den faste Pris af 180 Ø. 55 pCt. af Overskuddet, medens Fabrikkerne faar 45 pCt. Denne Deling er af gammel Dato, der er altsaa ikke noget nyt deri. Dog er der nu indført den nye Bestemmelse i Overenskomsten mellem Parterne, at Verdensmarkedets Priser ikke skal følges længere op end til 36 Ø. Hvis Verdensmarkedets Priser stiger over 36 Ø. i Overenskomstperioden,

faar det ingen Indflydelse paa de Sukkerpriser, der skal betales her i Landet. Forholdet bliver saaledes dette, at Roedyrkerne er sikret en Mindstepris af 1 Kr. 80 Ø. plus Andel i Overskuddet indenfor en Sukkerpris paa ikke under 32 og ikke over 36 Ø. pr. kg. ab Fabrik, og at de danske Sukkerfabrikker sikres en Mindstefortjeneste paa 4 pCt. af deres Kapital og faar Mulighed for ved Anvendelse af god Økonomi at tjene indtil 6 pCt. og naturligvis eventuelt noget mere, hvis Forholdet bliver dette, at Verdensmarkedets Priser gaar op i Nærheden af de 36 Ø. Og Forbrugerne er sikret imod at komme til at betale over de 36 Ø. pr. kg.

At selv 36 Ø. er en lav Sukkerpris, vil ses deraf, at Priserne sædvanligvis her i Landet i den sidste halve Snes Aar har ligget langt højere. Jeg skal saaledes anføre, hvad Gennemsnitsprisen har været i de forløbne Aar. I 1921—22 var Gennemsnitsprisen 57,21 Ø. pr. kg, i 1922—23 67,53 Ø. pr. kg, i 1923—24 92,09 Ø. pr. kg, i 1924—25 71,76 Ø. pr. kg, i 1925—26 47,27 Ø. pr. kg, i 1926—27 43,89 Ø. pr. kg, i 1927—28 42,83 Ø. pr. kg, i 1928—29 37,43 Ø. pr. kg, i 1929—30 33 Ø. pr. kg. Saa kommer vi ind i en Periode, som maa betegnes som fuldkommen abnorm med Hensyn til Sukkerpriserne. I 1930—31 28,02 Ø. pr. kg, i 1931—32 27,8 Ø. pr. kg. I Øjeblikket ligger Prisen noget højere end Gennemsnitsprisen; saa vidt jeg ved, ligger Prisen ved 29 à 30 Ø., men man vil af de Tal, jeg her har nævnt, skønne, at Sukkerpriserne for Øjeblikket er usædvanlig lave, og at selv 36 Ø., som nu bliver den Maksimalpris, man kan komme til at betale i Overenskomstperioden, er en meget lav Pris og ligger langt under Gennemsnittet i de Aar, som jeg her har nævnt.

For Staten er det af stor Betydning, at Landets Sukkerforbrug sikres gennem vor egen Produktion. Som Illustration, som Begrundelse af dette skal jeg nævne, at Danmarks Sukkerforbrug er ca. 182 000 Tons om Aaret, altsaa ca. 182 000 000 000 kg. For at kunne fremstille denne Sukkermængde skal der dyrkes en 75 000—80 000 Tdr. Land. Bliver disse store Arealer ikke anvendt til Sukkerroedyrkning, vil de naturligvis blive anvendt til anden Dyrkning, men paa ingen Maade saa intensivt som ved Sukkerproduktionen, og der vil ikke tilnærmelsesvis blive anvendt den Arbejds-kraft ved Dyrkningen af disse 75 000—80 000 Tdr. Land, som der bliver anvendt direkte og indirekte, naar der dyrkes Sukkerroer og produceres Sukker. Da Forholdet just nu i denne Tid er dette, at Beskæftig-